

помня народната поезия. Тъзи проста картина на свадба из околността на Краков, изобразява щастието, любовта и добротата на простия човек, който не познава престорени чувства и черти своите радости в природата; тази идилия е сполучлив протест против неестественостите, измислените нагодявания и претрупаности на романтиците.

Като учен той всекога проявява голям такт и, отдавайки дължимата заслуга на предидущите поколения, е превъзвешен на прогреса и умело долава пътищата на новите идеи. Бидейки горещ полски патриот, все пак той сжумява да сжгласи своите възгледи със славянофилските принципи.

Според него, поляците са сжвсем своеобразен народ и даже единствен, поради своето бжрзо развитие, падение и свобода. Задачите на полския народ той намира в мирното развитие на строгия морал и народно самосжзнание. И той предлага, да се вземе от чуждите народи най-доброто, като му се даде народен отпечатък.

Полската книга само тогава изпълня своето назначение, когато тя проникне в кръвта на последния.

Научната дейност трябва да има предвид нуждите на целия народ. Бродзински е писал твърде много за ползата от полската литература, за намерения в нея отек романтизм. Такива теми в чехия разработва Юнгман.

Сжбитията през 1830 год. чувствително засягат впечатлителния Бродзински. Патриотите свжрзват всецяло своята душа по сждба с тази на своята родина. Нещастията на Полша потресяват Бродзински и го изпълнят с мистически ентусиазм. По тази причина, трезвия в много отношения Бродзински попада под влиянието на месианизма, който затжмнява толкова светли умове пред мнимите откровения на бждащето. Бродзински умира в Дрезден в 1835 година.

С дълготраен успех се ползува в полската литература Украинската Школа, която вжвежда в нея национални теми. Безкрайните простори на украинските степи, с техните аромати на благоволените треви и дивно красивите вечери, живота на безпределната природа и славянските рицари, извикват народните песни.

Тук, в Украйна, дето се срещат двата народа, полския и руския, произлиза сливането на стария романтизм с новия, и възникват герои, близки по дух на Байроновските.

Антон Малчевски, (1493 — 1826) става известен едва след смъртта си. Неговата слава се овековечава с единствената му поема „Мария“, в която за пръв път в полската поезия е сжздаден идеален образ на жената. Малчевски е байронист по душа; живота му е изпълнен с нещаст-